

Dia 0

Demà tornem a patir les conseqüències del pas d'Antígona pel planeta Terra. Aquest cop el pic màxim d'influència durarà deu dies, així que continuem amb les recomanacions habituals.

No s'han de fer canvis importants ni de manteniment als sistemes informàtics durant aquest període.

Eviteu fer videoconferències i sobrecarregar la xarxa.

Deixeu enviades totes les comunicacions importants abans que s'iniciïn els dies de màxima influència.

Eviteu teletreballar.

Limiteu les comunicacions no urgents al màxim.

I sobretot..., paciència. Ja sabem que les màquines, durant aquests dies, fallaran i molt.

—Merda! —Ja comença a fallar tot. Em desespera veure que ja no puc avançar perquè tot va més lent.

—Què et passa? No podràs acabar? —em pregunta l'Ona.

—Doncs no crec que pugui, no.

—Has d'intentar acabar abans que ELECTRA falli del tot. No et distreguis i centra't, d'acord?

—D'acord.

No sé si podré, però no sembla que l'Ona accepti cap altra possibilitat. Així que mentre l'eina es va alentint, decideixo que faré servir, sense que ningú se n'adoni, un

dels meus estimats programes. Em permetrà acabar la feina a temps. A ells no els agrada que fem servir sistemes diferents, però l'Ona no em deixa gaires alternatives, o això o no acabo a temps. Un cop la influència d'Antígona sigui massa forta, ELECTRA començarà a respondre sense gaire sentit a les meves peticions.

—Ja ho tinc!!! —dic en un to triomfal i com si no hagués fet servir cap ajuda «no permesa». Podré marxar de vacances havent finalitzat la tasca.

Miro el meu escriptori amb la fotografia del primer dia que vaig arribar a ELECTRA i el meu peluix de la sort, que és un gat de color blau amb una butxaqueta. Estaré uns dies sense veure'l, però no el trobaré gens a faltar!

Estic tan contenta que proposo a l'Ona, la meva cap, d'anar a prendre alguna cosa.

—Què et sembla? Anem a celebrar que comencem les vacances?

—No em fa il·lusió anar a celebrar que comença Antígona, però, ben mirat, tens raó. Després d'aquests dies tan frenètics ens anirà bé descansar una mica.

Em sobta que hi hagi algú, com l'Ona, a qui no li faci il·lusió poder fer vacances; ella sempre prefereix treballar. Però, ben mirat, suposo que per això es va convertir en la meva cap ara fa uns mesos i jo continuo al meu lloc, tot i que soc la millor en la meva feina.

Sortim de l'oficina i comencem a veure gent pel carrer sense dispositius de connexió. Arribem al bar i hi ha ambient, però el senyal inequívoc que la influència d'Antígona ja és aquí són els cambrers humans. Tornen a la càrrega i, per uns dies, els robots de servei deixaran de prendre nota i servir les taules.

Demano una clara sense alcohol i l'Ona, una cervesa. Quan ens ho porten l'Ona rondina:

—Bah! Quina cervesa tan mal tirada.

Ella sempre es queixa de les persones. Tot està mal fet, si no ho fa una màquina. A mi no em molesta tant, però tè raó: les cerveses estan més ben servides si ho fa un robot. De manera instintiva consulto el dispositiu, veig que no tinc missatges i torno a recordar que és normal, que durant aquests dies les comunicacions fallaran. Això fa que l'Ona recordi alguna cosa.

—T'ho vaig dir? —em pregunta.

—El què? —faig intrigada.

—Que en Nil ha marxat a Tailàndia.

Gairebé m'ennuego, però aconsegueixo dissimular. El germà de l'Ona se n'ha anat a l'altra punta del món!

—Però, hi ha anat per quedar-s'hi? —dic intentant mostrar indiferència.

—No ho sé, va deixar la feina de cop per anar-se'n a Tailàndia. No ha donat gaires explicacions. A mi no em va dir ni adeu, però, vaja, res de nou. Li he escrit un missatge i m'ha assegurat que tot va molt bé. Així que ja en tinc prou.

Avui l'Ona xerra. Normalment no ho fa gaire, sempre està pendent dels missatges de la feina que li puguin arribar. Avui parla de com de bé ens surten les coses quan interactuem amb ELECTRA o de les novetats en els sistemes de protecció corporatius. En sap molt i gaudeixo escoltant-la. Diria que justament és això el que ens uneix: ens agrada el que fem. Ens encanta interactuar amb ELECTRA, fer preguntes i donar ordres per aconseguir que faci el que li demanem. També em motiva molt ser de les poques persones al món amb accés a una part del seu codi; fem ajus-

taments i anem adaptant l'algoritme als patrons que ens marquen els de dalt. Aquesta tasca pot arribar a ser una mica complicada, ja que ELECTRA té una certa resistència a modificar patrons que ha desenvolupat ella sola.

Comentem com de bé vam protegir el sistema d'atacs externs i que fàcil que ha sigut aconseguir tenir l'algoritme d'ELECTRA sota control. Evidentment, no dic res dels meus programes, són la meva «eina secreta» que em permet acabar les coses a temps quan la pressió és insuportable.

—T'ho imagines? —la interrompo.

—El què? —em contesta l'Ona irritada; no li agrada que la interrompin.

—Marxar com ha fet el teu germà. Coneixent-lo, ho deu haver fet per buscar un lloc més tranquil on potser no hi ha tanta dependència de la tecnologia, no trobes?

—Podria ser —em diu en un to de superioritat—, però penso que és una parida renunciar a totes les comoditats que tenim. Què vols que et digui. Em sembla una moda absurda, que la gent marxi a l'altra punta del món per mirar de tenir una vida més tranquil·la. Tot i que en Nil seria perfectament capaç de fer-ho. Però no ho compar-teixo. A mi m'agraden les màquines, són millors que les persones.

«Són millors que les persones».

I té raó. Hauríem fracassat com a humanitat si no fos per elles. Les màquines ens ajuden a solucionar-ho absolutament tot. Però en Nil..., ell sempre deia que érem massa dependents de la tecnologia.

Sembla mentida que siguin germans.

—Ona, haig de marxar, que em vull organitzar una mica aquests dies de vacances. A veure si aquest cop aconseguixo fer alguna cosa de profit. Demà què faràs?

—No ho sé, ja et diré alguna cosa. —La veritat, no tinc cap esperança que em digui res. Mai ho fa.

L'Ona i jo ens portem bé, tenim una bona relació professional i m'atreveixo a dir que és de les poques persones amb les quals tinc algun tipus de relació. Tot i això, no puc parlar amb ella de res que no sigui de feina. Sempre acabem dient que les màquines són la salvació de la humanitat, i hi puc estar d'acord, però arriba un moment que m'agradaria parlar d'altres coses i amb ella és impossible.

Just al contrari del seu germà, que sempre deia que el món seria millor sense les màquines, i penso en ell perquè és a Tailàndia i perquè a ell, els dies d'Antígona l'entusiasmaven de valent. Sempre deia que li encantava veure les persones pel carrer sense els dispositius posats i que li agradaria que això fos la normalitat.

Aquest ambient, gent que parla, el soroll de persones, el reconfortava. A mi, sincerament, m'és absolutament igual. L'única cosa bona que em reconforta d'Antígona és que em donen dies lliures.

El so d'una moto em distreu de les cavil·lacions. Qui na ràbia que em fan aquestes motos de combustió i el seu soroll horrible. També es podrien espatllar, durant aquests dies! El soroll és cada cop més a prop, em giro i veig que es dirigeix cap a mi. Em quedo bloquejada i, per sort, frena de cop i em queda a dos pams. M'adono que no és cap error. Aquest motorista vol alguna cosa de mi. Qui collons és?

—Puja. —M'ofereix un casc—. I que no et passi pel cap dir-li a l'Ona que m'has vist.

El reconec. És en Nil. Què hi fa, aquí? Que no era a Tailàndia? Pujo a la moto sense pensar-ho gaire.

—Que no eres a Tailàndia? Ja has tornat? —li dic cridant des del seient. Amb aquest soroll horrible no sé si em sentirà.

—Mar, ara no tinc temps d'explicar-t'ho. Necessito que em facis aquest favor: no vull que l'Ona sàpiga que soc aquí.

Tinc curiositat per saber què passa. Conec perfectament el camí que seguim, em porta cap a casa seva i de l'Ona.

—Necessito que entris a la meva habitació i que agafis un sobre. És al primer calaix del meu escriptori —em diu com si ens haguéssim vist el dia anterior.

—I com vols que ho faci, això? I per què ho haig de fer? —Recordo com em va deixar, els seus secrets, i ara se suposava que havia marxat a Tailàndia, però és aquí.

—Fes-ho com puguis, però fes-ho. És important per a mi, sisplau. I, sobretot, no m'has vist.

—D'acord, Nil, però a canvi vull que després m'expliquis què coi està passant. Recorda que l'Ona ara és la meva cap i no vull problemes amb ella —li dic.

—Molt bé, t'explicaré què passa. Tens vint minuts, t'espero amb la moto en aquella cantonada.

Què vol dir, vint minuts? A sobre amb presses! Per un moment estic temptada d'engegar-lo a la merda. Haver de fer el que em demana em fereix una mica l'orgull. Però deu ser important. Ho ha de ser si acaba de dir-me que m'explicarà què passa. Cosa que no va fer mai quan sortíem junts.

Mentre pujo les escales vaig pensant com ho faré, això que em demana. Truco al timbre, no m'obre ningú. Envio un missatge a l'Ona:

Soc a la porta de casa teva.

Triga a arribar, però al final veig com la porta s'obre.

—Què hi fas, aquí? —em diu només obrir.

—M'he quedat pensant en en Nil, em fot una mica que no m'hagi dit res, saps? —No sé si és la millor excusa, mai vaig parlar amb l'Ona dels problemes que vaig tenir amb el seu germà.

—I per això em molestes? —fa, una mica mosquejada. M'adono que, efectivament, l'excusa ha sigut molt dolenta, però ella no sembla ni adonar-se'n.

—Bé, és que estava pensant que, com que no hi és, voldria recuperar una polsera que li vaig deixar en el seu dia i que mai he gosat demanar-l'hi. —Ara sí, aquesta raó és molt més creïble.

—De veritat que de vegades em costa entendre't. Va, entra —em diu, però sense ni mirar-me a la cara. Porta les ulleres posades, està pendent d'alguna cosa del seu dispositiu.

Entro a l'habitació d'en Nil i l'Ona m'hi acompanya.

—Et sap greu si remeno una mica? Em penso que sempre la guardava en un d'aquests calaixos.

—Fes el que et sembli. Ell ha marxat. —I continua amb les ulleres de connexió mirant ves a saber què.

Això em dona una oportunitat d'or per agafar el sobre que, efectivament, és allà on m'ha dit en Nil. L'Ona continua pendent del dispositiu i, què carai, aprofito per remenar una mica més fins que trobo la polsera de plata que li vaig regalar en el nostre primer aniversari. Ara sí, ja puc marxar.

—Ona, moltes gràcies! —li dic mentre li ensenyo la polsera.

—Ah, sí, ves, ves. —Li és absolutament igual.

—Però es pot saber què mires amb tant d'interès?

—Ara soc jo que em molesto. Fa deu minuts que soc a casa seva i ni m'ha mirat a la cara. Fins i tot m'indigna una mica que hagi sigut tan fàcil!

—Res, intento que es carreguin unes instruccions sobre com fer una recepta, però, esclar, tot va més lent. Maleïda Antígona. —Sí. Maleïda Antígona, que no ens deixa connectar amb la fluïdesa a què estem acostumats. Però a mi ja m'ha anat bé.

Quan surto per la porta és quan m'adono que estic nerviosa. Molt més nerviosa que quan estava remenant l'habitació d'en Nil, tot i que ha sigut molt més fàcil del que em pensava i, què carai!, també he recuperat la polsera.

—Té. —I dono el sobre a en Nil i em fixo en les seves mans, que m'agradaven tant. Em continua semblant molt atractiu.

—Gràcies. Vols que t'acompanyi? —Sé que m'ho diu per compromís.

—Només si és per explicar-me de què va tot això.

—Mar, penses que l'Ona ha sospitat alguna cosa?

—No. Ha colat a la perfecció que he anat a recuperar la teva polsera. —Aprofito per ensenyar-l'hi amb cara de satisfacció.

Fa el gest d'agafar-la i l'aparto, faig que no amb el cap. Ara és meva. De debò que es pensa que és per a ell? El veig una mica decebut, però no fa cap comentari.

—D'acord. Doncs si l'Ona no ha sospitat res estrany, és millor que no sàpigues res de res. Creu-me.

I ja està! Un altre cop ha trobat l'excusa perfecta per no haver de dir-me la veritat. I això m'emprenya.

—Una cosa important... —em diu.

—Sí, ja ho sé. No li diré a l'Ona que t'he vist. Però em deus una explicació. I aquesta vegada, me l'hauràs de donar.

—Te la donaré, però ara no pot ser. Creu-me.

Sento com s'engega la moto, no em torno a girar, no vull que vegi que el miro. De mica en mica, el so s'allunya i em quedo pensant en l'any i mig que vam estar junts. Al principi tot semblava que anava bé, passàvem llargues estones plegats, a casa meva, del llit al sofà i del sofà al llit. Em pensava que hi havia una confiança total.

Recordo estar hores i hores conversant amb ell sobre la meva feina, la seva feina. Ell sempre criticava el món i la gent que sempre està pendent de connectar-se. També s'imaginava com seria el món si no necessitéssim ELEC-TRA per interactuar. A mi em semblava atractiu i m'agradava escoltar-lo, tot i que les seves idees em semblaven totalment absurdes. De fet, encara ara m'ho semblen.

De vegades es quedava pensatiu. «En què penses?», li preguntava. «En res». I me'l creia. Un dia el vaig enxampar penjant de sobte una trucada quan vaig arribar a casa abans d'hora. Aquell «És que no t'ho puc dir» em va matar. En aquell moment es va produir un distanciament que va anar creixent a mesura que m'adonava que eren moltes les coses que «no em podia dir»: hi havia un secret que ho espatllava tot.

Per què coi ha de fer veure que ha marxat a l'altra punta del món? De què s'amaga? A veure si això que m'ha fet fer té relació amb aquest maleït secret... A veure si l'he cagat ajudant en Nil en ves a saber quin merder!

Entre una cosa i l'altra, arribo a casa més tard del que voldria. Miro el lector òptic i la porta no s'obre. Normal. Agafo les claus i l'obro. Quan el dispositiu es connecta a la xarxa de casa començo a rebre missatges al rellotge.

Mama

Hola. Ja ets a casa?

Jo

Sí.

Mama

D'acord.

I no diu res més, es queda tranquil·la sabent que estic bé. Suposo.

Aprofito i miro les xarxes. Quin horror, van tan lentes! Però vull veure una cosa. Aconsegueixo entrar al perfil d'en Nil i el veig fent-se una selfie en una platja de Tailàndia. De quan deu ser, això? Miro l'hora i en fa tres, aproximadament. Poc abans que em fes pujar a la moto. Deixo estar el telèfon i m'estiro al llit a rumiar tot el que ha passat. Vaig donant voltes a la idea que faci veure que ha marxat tan lluny. L'hi hauria de dir a l'Ona? Per què no vol que ho sàpiga? La dec haver cagat ajudant-lo?

Amb totes aquestes preguntes al cap, em costa una mica agafar el son, però finalment aconsegueixo adormir-me.